

Panium – číslo devatenáct

Velicí: Antiochos, Konstantin a poslední prezident

Jeff Pippenger

2026-03-01

Klíč ke správnému rozdělení veršů deset až šestnáct v 11. kapitole Daniela se nachází v základních prorockých aplikacích, které byly použity před více než třiceti lety, v roce 1996, kdy byl vydán časopis *The Time of the End*. O třicet let později Pán zjevil, že má být formalizováno další prorocké poselství, tak jako bylo formalizováno mileritské poselství v roce 1831. V omega dějinách těchto třiceti let je poselství, které má být formalizováno, představeno jako oprava předchozího poselství o islámu, jak je znázorněno Josiahem Litchem, a také jako opravené poselství o zavřených dveřích, jak je znázorněno Samuelem Snowem, což je symbolem podobenství o deseti pannách. Bude hlášáno poselství o islámu, doprovázené varováním před postupně se zavírajícími dveřmi zkušební doby, zatímco Kristus dokončuje své dílo soudu. Toto poselství je dvojí, obsahuje vnitřní i vnější linii, které zase představují první dva kroky tříkrokového procesu zkoušky, jenž nastává vždy, když je proroctví odpečetěno, jako tomu bylo při zjevení Ježíše Krista dne 31. prosince 2023.

Časopis *The Time of the End* obsahuje základní přehled budoucnosti Ameriky, jak je znázorněna v posledních šesti verších jedenácté kapitoly knihy Daniel, které byly odpečetěny v čase konce roku 1989. Tento časopis je již třicet let veřejně dostupným záznamem a nikdo nepostřehl, že jedním z jeho hlavních témat byl náboženský zápas mezi komunismem a církvemi pod vlivem katolicismu, zvláště na Ukrajině. Tento náboženský boj z období roku 1989 vysvětluje kontext náboženského úpadku Putina, jak je znázorněn Ptolemaiem a Uzijášem ve vzpouře, kterou oba projeví v jeruzalémském chrámu. Chrám v Jeruzalémě byl chrámem Uzijášovým, nikoli chrámem Ptolemaiovým. Putin i Zelenskyj znesvěcují tentýž chrám dvěma rozdílnými způsoby; jeden jako Egyptan a druhý jako Žid.

Církev, která v roce 1989 zápasila proti králi jihu, byla katolická církev. A proč ne? Ateismus Francie zasadil v roce 1798 králi severu smrtelnou ránu, tak proč by se papežství neodvetilo za dlouhotrvající pronásledování katolické církve ze strany ateismu, zvláště na Ukrajině? Ještě významnější je, že toto jasné svědectví o Ukrajině pocházelo z publikace z roku 1996, která citovala světské historiky ohledně dějin roku 1989. Nyní, když Pán odpečetuje skryté dějiny čtyřicátého verše, poukázal na zápas mezi dvěma pravoslavnými církvemi, aby poskytl prorocký a historický kontext bitvy u Rafie a jejích následků, a potřebné vhledy již zahrnul do časopisu *The Time of the End*, který byl vydán před třiceti lety.

Pád Napoleona odpovídá postupnému zániku Lenina, Stalina a systému Sovětského svazu. Když prorocké jižní království přesunulo své hlavní město do Ruska, došlo roku 1917 ke dvěma velkým revolucím. První je to, co se nazývá ruskou revolucí, když byl svržen car, a potom v téže roce následovala bolševická revoluce, která vedla k občanské válce od roku 1917 až do roku 1922. Roku 1922 byl vytvořen Sovětský svaz.

Počátek Ruska jako duchovního krále jihu představoval dvoustupňovou revoluci, která vedla k občanské válce a poté k vytvoření konfederace zemí. Také zhroucení Sovětského svazu proběhlo ve dvou krocích: začalo stržením Berlínské zdi dne 9. listopadu 1989, což následně vedlo k rozpuštění Sovětského svazu dne 31. prosince 1991. Jako poslední vládce Ruska, krále jihu, byl Vladimir Putin předobrazem prvním ruským vládcem — Vladimírem Leninem.

Vladimir znamená „velký vůdce“ a Putin znamená „cesta“. Lenin znamená „velká řeka“, avšak Vladimir Lenin si zvolil jméno Lenin, aby skryl své skutečné jméno, jímž bylo Vladimir Iljič Uljanov. Iljič znamená „syn Eliášův“ a Uljanov znamená „mladistvý syn Eliášův“.

Velký ruský vůdce na této cestě, v dějinách znázorněných bitvou u Rafie roku 217 př. Kr., byl předobrazem prvním vládcem Ruska, který jako Vladimir Lenin byl velkým vládcem mocné řeky, avšak své jméno skryl. Jméno je symbolem charakteru a to, že Vladimir skryl svá dvě jména, představuje charakter, jenž si zvolil velkou řeku politického myšlení namísto charakteru představovaného Eliášem, jehož jméno znamená „Bůh je Hospodin“. Kořenem ateismu je popření Boha a ateismus je základní charakteristikou krále jihu. Druhé a třetí Leninovo křestní jméno zdůrazňuje Eliáše a jeho syna a konec Ruska jako krále jihu je znázorněn Ptolemaiem IV., který zvítězil v bitvě u Rafie, avšak když se Antiochos roku 200 př. Kr. vrátil v bitvě u Pania, vládl tehdy Ptolemaiovův pětiletý syn. Leninova dvě původní jména označují Eliáše a jeho syna a odpovídají Ptolemaiovi a jeho synu. Eliáš a poselství jeho dětem se objevují v posledních dnech, těsně před „velkým a strašným dnem Hospodinovým;“ a právě tam jsou rovněž umístěny bitvy u Rafie a Pania.

Hle, já vám pošlu proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův. A on obrátí srdce otců k dětem a srdce dětí k jejich otcům, abych snad nepřišel a nestihl zemi prokletím. Malachiáš 4,5.6.

Svědectví Uzijáše a Ptolemaia se sbíhají v jedenáctém verši Daniela jedenácté kapitoly a Uzijáš žil po své vzpouře a malomocenství ještě jedenáct let; kdežto Ptolemaios vládl celkem sedmnáct let, což je stejný počet let, jaký uplynul mezi bitvami v jedenáctém a patnáctém verši. Proroctví o 250 letech, které začalo roku 457 př. Kr., skončilo roku 207 př. Kr. uprostřed mezi těmito dvěma bitvami; deset let po Rafii a sedm let před Paniem. Vláda Ptolemaia IV. začala roku 221 př. Kr. a zemřel roku 204 př. Kr., takže sedmnáct let Ptolemaia není touž linií jako sedmnáct let od Rafie do Pania. A nejsou to ani též sedmnáct let, která jsou představena závěrem proroctví o 250 letech začínajícího Neronem roku 64 a končícího roku 313. Od roku 313 do prvního nedělního zákona roku 321 je osm let a o devět let později, roku 330, Konstantin rozdělil království na východ a západ.

V nejbližší budoucnosti Putin a Rusko porazí Ukrajinu a kroky Ptolemaia a Uzijáše se začnou opakovat v dějinách, které představuje dvanáctý verš. Dva biblickí svědkové zasazují Putinovu závěrečnou krizi do krize církve a státu. Jejich vzpoura se projevila v chrámu v Jeruzalémě, a tím označuje Uzijášův chrám a náboženství za bod prorockého odkazu.

Zelenskyj, jehož jméno znamená „zelený“, je loutkou globalistických byrokratů Evropské unie a Organizace spojených národů, jejichž globalistickou agendu výstižně představuje zelené politické

hnutí, které uctívá matku Zemi. Je příznačné, že Zelenskyj byl hercem, neboť je zjevně zástupným nástrojem jiných mocností a význam jeho jména „zelený“ označuje politickou filozofii, která řídí jeho pohyby na šachovnici lidských dějin. Mat je pro Zelenského přímo za rohem.

V těchto závěrečných dějinách bude vzpoura Uzijáše a Ptolemaia znovu sehrána, avšak Ptolemaios (Putin) zemřel čtyři roky před bitvou u Pania a poslední vládce krále jihu je představován pětiletým dítětem, s nímž nakládá řada zkorumpovaných a neschopných regentů.

Ptolemaios V. bylo teprve asi 5–6 let, když roku 204 př. Kr. nastoupil na trůn (po záhadné smrti svého otce), a ptolemaiovské království bylo za jeho vlády ochromeno sérií neschopných či zkorumpovaných regentství. Počáteční regentství trvalo v letech 204–202 př. Kr., poté co byla smrt Ptolemaia IV. utajena a jeho matka Arsinoé III. zavražděna. Dvořané Sosibios, dlouholetý ministr za vlády Ptolemaia IV., a Agathoklés, bratr Agathokleie, milenky Ptolemaia IV., se prohlásili regenty. Zfalšovali nebo předložili závět, která je ustanovovala poručníky, svěřili mladého krále do péče Agathokleie a její rodiny a odstranili možné soupeře. Sosibios řídil značnou část rané správy země.

Kolem roku 202 př. Kr. došlo ke změně, když se Agathoklés stal hlavním regentem, byl však všeobecně nenáviděn pro svou zhýralost a špatnou správu. Lidové povstání v Alexandrii vedlo k tomu, že byl brutálně zlynčován davem, přičemž chlapec-král to formálně schválil. Následujícími regenty byli Tlepemos, správce Pelúsia, a poté Aristomenés. V době bitvy u Pania roku 200 př. Kr. se království nacházelo pod touto střídající se řadou regentů a dvorních poradců.

V bitvě u Pania velel ptolemaiovským silám v poli generál Skopás z Aitólie, žoldnéřský velitel ustanovený za regentství, nikoli sám Ptolemaios V. Mladý král neměl žádnou skutečnou kontrolu — rozhodnutí, vojenská strategie i celková slabost království vyplývaly z ochromení regentů, vnitřních povstání (jako byla povstání domorodých Egyptanů) a dvorských intrik. Tato nestabilita umožnila Antiochovi III. Velikému, aby u Pania rozhodně porazil Skopu a trvale vyrval Koilé Sýrii, včetně Judeje, z ptolemaiovské nadvlády.

Historikové pojednávají o pravděpodobnosti, že smrt Ptolemaia IV. nastala v důsledku otravy, což je rovněž součástí historických dohadů týkajících se Vladimíra Lenina, Josifa Stalina, jakož i královny jihu, Kleopatry. Putin vítězí v ukrajinské válce, avšak poté začíná jeho zánik jeho touhou zavést řídicí vztah, jaký Sovětský svaz dříve měl k ukrajinské církvi, což, když bylo roku 1989 odstraněno, bylo symbolem vítězství krále severu nad králem jihu.

Ukrajina je kolébkou východoslovanské pravoslavné tradice. Křest Vladimíra Velikého se uskutečnil roku 988 v Kyjevě. Moskva si později po pádu Konstantinopole činila nárok na titul „třetí Řím“ a stavěla se do pozice právoplatného dědice a duchovního ochránce všech ruských zemí, včetně Ukrajiny jako svého „kanonického území“.

Moskevský patriarchát vždy pohlížel na Ukrajinu jako na duchovně neoddělitelnou od Ruska pod heslem „Jeden národ, jedna víra“, což je výraz, který sám Putin opakovaně používal. Ukrajina, zejména od let 2014/2022, stále více vnímá dohled Moskvy jako koloniální a imperiální nadvládu, nikoli jako pravé duchovní mateřství. K únoru 2026 existují dvě soupeřící pravoslavné struktury.

Jednou z nich je Pravoslavná církev Ukrajiny, která je od roku 2019 nezávislá na ekumenickém patriarchovi Bartoloměji Konstantinopolském. V Kyjevě je Pravoslavná církev Ukrajiny považována za skutečně národní církev.

Čtenář necht' se má na pozoru: Pravoslavná církev Ukrajiny je odlišná církev než Ukrajinská pravoslavná církev. Ukrajinská pravoslavná církev je spojena s ruskou pravoslavnou církví, a z tohoto důvodu na ni Zelenskyj útočí. Vatikán se staví proti útokům Zelenského, které již probíhají, avšak Putinova vzpoura ve dvanáctém verši následuje po jeho vítězství u Ráfie a teprve nastane.

Ukrajinská pravoslavná církev byla historicky spojena s moskevským církevním tělesem. V důsledku invaze v roce 2022 vyhlásila Ukrajinská pravoslavná církev v květnu 2022 plnou autonomii, avšak ukrajinská státní šetření (DESS) opakovaně tvrdila, že zůstává kanonicky i právně přidružena k Moskvě. Ukrajina v srpnu 2024 přijala zákon (podepsaný Zelenským), který zakazuje jakékoli náboženské těleso spojené s Ruskou pravoslavnou církví („agresorským státem“). Ukrajinské pravoslavné církvi bylo nařízeno, aby vazby plně přerušila, jinak jí hrozí soudem nařízené rozpuštění její Kyjevské metropole. Ke konci roku 2025 a na počátku roku 2026 pokračují razie, převody farností k Ukrajinské pravoslavné církvi (od roku 2022 více než 1 300), soudní řízení a varování expertů OSN před obavami o náboženskou svobodu ve vztahu k Ukrajinské pravoslavné církvi.

Vatikán se veřejně postavil proti jakémukoli nucenému rozpuštění Ukrajinské pravoslavné církve. Rusko a Putin to vykreslují jako otevřené pronásledování kanonického pravoslaví a učinili ochranu „ruských pravoslavných církví“ výslovným požadavkem v jakýchkoli mírových jednáních. Ruská propaganda soustavně spojuje Ukrajinskou pravoslavnou církev a útoky ukrajinského státu proti ní s „nacismem“ a jako součást svého ospravedlnění „denacifikace“.

Putin opovážlivě „vstoupí do chrámu“ a bude si činit nárok na plnou duchovní nadvládu nad ukrajinským pravoslavím ve snaze znovu podřídít celou ukrajinskou církevní strukturu Moskvě a požadovat uznání jako právoplatná duchovní hlava ruského pravoslavného světa.

Toto je přesná paralela k tomu, jak Ptolemaios vstoupil do velesvatyně, zatímco Uzijáš je Zelenskyj usilující o to, aby pátil kadidlo. Ptolemaiova vzpoura se odehrála ve velesvatyni a Uzijášova ve svatyni. Jižní král, povznesen vítězstvím „pohraničí“, ukončujícím zástupnou moc nacismu, pak překračuje meze a vstupuje na místo, které náleží výlučně oblasti náboženství. Potom přijde náhlé prozřetelné pokoření a Putin zmizí ze scény (tak jako Ptolemaios IV. zemřel roku 204 př. Kr.). Po mocenském vakuu ve fázi „slabých nástupců“ se severní král vrací s větší silou a vítězí v moderní bitvě u Pania ve verši 15.

Sedmnáctý

Sedmnáct let se v dějinách, kde bitvy u Ráfie a Pania splývají dohromady, řádek za řádkem, vyskytuje třikrát. Sedmnáct let od milánského ediktu, kdy byly východní a západní trůny říše spojeny skrze sňatek, až do roku 330, kdy bylo království rozděleno a rozvedeno. Sedmnáct let, která začínají a končí, jsou mezníky dvou dalších souvisejících prorockých období. Počínaje Neronem v roce 64 je vyznačeno období pronásledování, které skončilo v dějinách Konstantina

Velikého. Přechod od Neronova období pronásledování ke kompromisu představovanému Konstantinem označuje přechod od církve ve Smyrně k církvi v Pergamu. Rok 313 a milánský edikt označují konec církve ve Smyrně a konec sedmnáctiletého období je rok 330, který byl naplněním proroctví o třech stech šedesáti letech v Danieli 11,24.

Pokojně vejde i do nejtuchnějších míst kraje a učiní to, co neučinili jeho otcové ani otcové jeho otců; rozptýlí mezi ně kořist, lup i bohatství; ano, bude osnovat své úmysly proti pevnostem, avšak jen na čas. Daniel 11,24.

Sedmnáct let od roku 313 a milánského ediktu začíná naplněním jednoho proroctví a končí naplněním jiného proroctví. První proročké naplnění, které vyznačuje počátek, označuje přechod od církve Smyrny ke církvi Pergamu, a proroctví, které vyznačuje konec těchto sedmnácti let, označuje rozdělení Říma na východní a západní Řím. Těchto sedmnáct let je určeno proročnými dějinami, nikoli nějakým zvláštním sedmnáctiletým prohlášením. Alfa rozdělení druhé církve od třetí církve se shodovala s rozdělením říše na východ a západ při naplnění časového proroctví o 360 letech. Tato dvě proroctví ustavují období sedmnácti let a toto období musí být ustaveno jako legitimní proročké období na základě svědectví dvou nebo tří, má-li být sedmnáct platným proročným symbolem.

Tito svědkové existují v jiném období 250 let, které začalo roku 457 př. Kr. K tomuto datu započalo proroctví 2 300 let z Daniele 8,14. Rok 457 př. Kr. je proročným výchozím bodem a ustáleným proročným mezníkem. Prodloužení o 250 let do budoucnosti vás přivádí do roku 207 př. Kr., což jsou dějiny mezi bitvami u Rafie a Pania. Bitvy u Rafie a Pania nelze oddělit, neboť obě vedl Antiochos Veliký. Od bitvy u Rafie roku 217 př. Kr. až po bitvu u Pania roku 200 př. Kr. uplynulo sedmnáct let. Proroctví 2 300 let označuje změnu dispensace na počátku, když třetí dekret obnovil národní svrchovanost Judy, a poté na konci nastala změna dispensace, když Kristus přešel ze svatyně do nejsvětější svatyně. Rok 207 př. Kr. představuje změnu dispensace od egyptské vlády nad Judskem k seleukovské dispensaci vlády nad nádhernou zemí. Dispensace seleukovské kontroly nad nádhernou zemí přivedla ke vzpouře Makabejských roku 167 př. Kr.

Neronské období 250 let končí dějinami Konstantina VELIKÉHO a 250 let, která se uzavírají mezi oběma bitvami, jsou dějinami Antiocha VELIKÉHO. V bitvě u Rafie porazil Ptolemaios IV. Antiocha Velikého a Ptolemaios vládl sedmnáct let. Obě období 250 let obsahují zřetelné sedmnáctileté období. Obě končí v dějinách vládce, který je znám jako VELIKÝ. Obě období 250 let začínají u ustanoveného proročkého mezníku a obě končí u ustanoveného proročkého mezníku.

Spojené státy vznikly 4. července 1776 a o 250 let později vás to přivádí k 4. červenci 2026, kdy Donald Trump, jenž je znám jako ten, kdo usiluje učinit Ameriku „velkou“, bude těchto 250 let slavit. Rok 2026, podobně jako 250 let od roku 457 př. Kr., dospívá k závěru uprostřed dějin moderních bitev u Rafie a Pania, známých jako ukrajinská a třetí světová válka. Vláda jižního krále, období prvního nedělního zákona a období od bitvy u Rafie po Panium poskytují tři období sedmnácti let, která jsou všechna spojena se stejnými proročnými dějinami. Tři období po 250 letech se všechna setkávají ve stejných proročcích dějinách. Tato tři období 250 let ustanovují tři linie proročké pravdy s dějinami spojenými s Donaldem Trumpem, představovaným buď jako

Konstantin Veliký, nebo Antiochos Veliký.

Tři linie o 250 letech poskytují tři odlišná, avšak vzájemně se doplňující zobrazení posledních dnů. Neronova linie vymezuje sedmnáctileté dějiny kompromisu, které dokonale vystihují prorocké charakteristiky utváření obrazu šelmy.

„Pán mi jasně ukázal, že obraz šelmy bude vytvořen před uzavřením doby milosti; neboť má být velkou zkouškou pro Boží lid, podle níž bude rozhodnut jejich věčný úděl. Vaše stanovisko je takovou směsicí rozporů, že bude oklamáno jen málo lidí.

„Ve Zjevení 13 je tento předmět zřetelně předložen; [Zjevení 13,11–17, citováno].“

„To je zkouška, kterou musí Boží lid podstoupit, než bude zapečetěn. Všichni, kdo prokázali svou věrnost Bohu tím, že zachovávali Jeho zákon a odmítli přijmout falešný sabat, se postaví pod prapor Pána Boha Jehovy a obdrží pečeť živého Boha. Ti však, kdo se vzdají pravdy nebeského původu a přijmou nedělní sabat, obdrží znamení šelmy.“ Manuscript Releases, svazek 15, 15.

Obraz šelmy je spojením církve a státu, přičemž církev v tomto vztahu vykonává rozhodující vliv. Kompromis Konstantina, jenž se pokoušel spojit pohanství s křesťanstvím, je klasickým příkladem kompromisu posledních dnů.

„V hnutích, která nyní probíhají ve Spojených státech, aby institucím a zvyklostem církve zajistila podporu státu, jdou protestanti ve stopách papeženců. Ba co více, otevírají papežství dveře, aby v protestantské Americe znovu získalo nadvládu, kterou ve Starém světě ztratilo. A to, co tomuto hnutí dodává ještě větší význam, je skutečnost, že hlavním zamýšleným cílem je vynucování zachovávání neděle — zvyku, který vznikl v Římě a který si on nárokuje jako znamení své autority. Je to duch papežství — duch přizpůsobování se světským zvykům, úcta k lidským tradicím nad přikázání Božími — který proniká protestantské církve a vede je k tomu, aby vykonaly totéž dílo vyvyšování neděle, jaké před nimi vykonalo papežství.“

„Chce-li čtenář porozumět nástrojům, které budou použity v brzy nastávajícím zápasu, stačí mu sledovat záznam o prostředcích, jichž Řím používal k těmto cílům v minulých věcích. Chce-li vědět, jak se papisté a protestanti sjednocení vypořádají s těmi, kdo odmítají jejich dogmata, necht' pohlédne na ducha, kterého Řím projevoval vůči sobotě a jejím obhájcům.

„Královské výnosy, všeobecné koncily a církevní nařízení podporovaná světskou mocí byly kroky, jimiž pohanský svátek dosáhl svého čestného postavení v křesťanském světě. Prvním veřejným opatřením vynucujícím zachovávání neděle byl zákon vydaný Konstantinem. (A.D. 321) Tento edikt vyžadoval, aby obyvatelé měst odpočívali v 'ctihodný den slunce', avšak venkovským dovoľoval pokračovat v jejich zemědělských pracích. Ačkoli to byl ve skutečnosti pohanský zákon, císař jej prosazoval po svém formálním přijetí křesťanství.“ The Great Controversy, 574.

Postupný proces kompromisu, který vedl a znovu povede k nedělnímu zákonu, je znázorněn sedmnáctiletým obdobím od roku 313 do roku 330, přičemž první nedělní zákon z roku 321 tvoří střed tohoto dějinného úseku. Na počátku bylo manželství východu a západu a na konci byl rozvod

východu a západu. První nedělní zákon je středním mezníkem představujícím vzpouru, právě tak jako třinácté písmeno hebrejské abecedy, je-li mu předřazeno první písmeno a za ním následuje dvacáté druhé a poslední písmeno abecedy, vytváří hebrejské slovo pravda. Manželství na počátku a rozvod na konci ztotožňují písmeno alfa v souladu s písmenem omega. Období 250 let, které začalo Neronem, nese podpis Kristův a vztahuje se k předmětu přítomné pravdy v posledních dnech.

Dvoustupadesátileté období, které začíná rokem 457 př. Kr., zdůrazňuje státnictví představované Antiochem Velikým, jak stojí uvnitř sedmnáctiletého období od Rafie k Paniu. Chápeme je jako státnictví, neboť v roce 457 př. Kr. začalo také proroctví o 2 300 letech. Těchto 2 300 let je vnitřní prorockou linií, která hovoří o Božím díle vykoupení, jež se shoduje se symbolem církevnictví. Na rozdíl od dvoustupadesátiletého období, které začalo Neronem, období začínající rokem 457 př. Kr. pojednává o politické úloze posledního amerického prezidenta, který usiluje o to, aby učinil Ameriku a poté i svět velikými, když prosazuje mylný katolický koncept zlatého věku tisíce let pokoje.

Dvě stě padesát let Spojených států, které jsou zemskou šelmou ze Zjevení třinácté kapitoly, označuje závěr šestého království biblického proroctví, jež končí tam, kde začalo, uprostřed války. Vítězné dějiny určují podobu dějinného záznamu, který je zachován. Demokraté, pohánění globalistickým drakem, pohlíží na současnou anarchii jako na revoluci, zatímco republikáni, kteří jen mluví a nejednají, pohlíží na tyto současné dějiny jako na občanskou válku. Demokraté jsou představiteli draka biblického proroctví a republikáni jsou představováni jako odpadlí protestanté, anebo, řečeno slovy Jana ve Zjevení šestnácté kapitoly, jsou falešným prorokem. Spojené státy začaly ve válce revoluce a končí válkou revoluce. Republikánská strana začala v občanské válce a končí v občanské válce. Republikáni vidí občanskou válku, kterou demokraté nazývají revolucí.

Trump jako poslední republikánský prezident nese prorocké atributy prvního republikánského prezidenta, jenž vstoupil do vnějších dějin občanské války. Lincolnova vnější občanská válka byla zároveň vnitřní historií Izajášova proroctví ze sedmé kapitoly, osmého verše, které skončilo roku 1863, právě v roce Proklamace emancipace. Rozlišení mezi oběma stranami je prvotním a základním prorockým principem. Začalo Kainem a Ábelem, kteří byli v době Kristově představováni saduceji a farizeji, dvěma třídami Kaina, jež měly zavraždit jednoho Ábela.

Farizeové a saduceové představují ty, kdo souhlasili s ukřižováním svého Mesiáše — z odlišných důvodů, avšak přesto ve shodě. Farizeové se prohlašovali za zastánce zákona, avšak jimi nebyli, stejně jako republikáni. Farizeové se prohlašovali za zastánce původního Božího zákona, avšak zákon vykládali podle vlastní zaujaté logiky. Tím, čím byl pro farizeje původní Zákon, je pro republikány Ústava, právě ta Ústava, o níž tvrdí, že ji podporují, avšak nečiní tak. Saduceové odmítali Boží moc, a ačkoli byli menší sektou než farizeové, ovládali saduceové v Kristově době náboženskou i politickou scénu Judska. Demokraté jsou menší sektou než republikáni, natolik malou, že musejí podvádět, aby se udrželi u moci, avšak u moci se přesto udržují, neboť jejich odpůrci, kteří se prohlašují za zastánce rovné spravedlnosti pro všechny, nečiní nic pro prosazení zásad zákona, jež se hlásí hájit.

Není nic nového pod sluncem a dvě politické strany ve Spojených státech jsou stejně tak součástí prorocké krajiny, jako byli farizeové a saduceové. Po této prorocké linii ovšem existuje mnoho dalších paralel, avšak teprve když uvidíte prorocký vztah těchto dvou nesvatých mocností, které, ačkoli jsou protivníky, se sjednocují proti svatosti, tehdy uvidíte Ptolemaia a Uzijáše ve správném světle. Oba jižní králové se pokusili obětovat v témž chrámu, avšak Ptolemaios z Egypta představuje dračí mocnost — demokraty. Uzijáš jako král Judeje je vůdcem slavné země, jímž je odpadlé protestantství, neboli falešný prorok — republikáni.

Vztah draka a falešného proroka je klasicky znázorněn na hoře Karmel. Na této hoře představoval Achab draka a Jezabelini proroci Bála a Aštaróty představovali falešné proroky, kteří stáli proti Eliášovi. Šelma, kterou je Jezabel, zůstávala stále v pozadí v Samaří. Drak sjednocený s falešným prorokem byl rovněž znázorněn sjednocením pohanického Říma a Židů u kříže, stejně jako jím bude sjednocení demokratů a republikánů při nedělním zákonu. Prvky sjednocené moci jsou v rámci republikánského rohu zemské šelmy představovány demokraty a republikány. Tyto dvě bezbožné politické moci jsou představovány Kainem a také linie Ábelova má dvojí rozdělení.

Ábelova linie, která je ve vztahu k vnější Kainově linii linií vnitřní, je představena dvěma třídami panen. Vývoj protestantského rohu pozemské šelmy, jímž jsou Spojené státy, je znázorněn řadou náboženských očišťování počínajících církví v Sardech roku 1798, kdy se Spojené státy staly šestým královstvím biblického proroctví. Sardis byla církev, která měla jméno, že žije, ale byla mrtvá. Do roku 1798 se protestantské sekty, které se oddělily od papežské církve, již vracely do Říma. Křesťané byli poprvé nazváni křesťany v Antiochii.

„Právě v Antiochii byli učedníci poprvé nazváni křesťany. Toto jméno jim bylo dáno proto, že Kristus byl hlavním námětem jejich kázání, jejich vyučování i jejich rozhovorů. Ustavičně vyprávěli o událostech, které se odehrály ve dnech Jeho pozemské služby, kdy Jeho učedníci byli požehnáni Jeho osobní přítomností. Neúnavně se rozjímali o Jeho učení a o Jeho zázracích uzdravování. S chvějícími se rty a se slzami v očích hovořili o Jeho úzkosti v zahradě, o Jeho zradě, soudu a popravě, o shovívavosti a pokoře, s nimiž snášel potupu a mučení, jež na Něho uvalili Jeho nepřátelé, a o božské lítosti, s níž se modlil za ty, kdo Ho pronásledovali. Jeho vzkříšení a nanebevstoupení a Jeho dílo v nebi jako Prostředníka za padlého člověka byly tématy, u nichž s radostí prodlévali. Pohané je právem mohli nazývat křesťany, neboť kázali Krista a skrze Něho adresovali své modlitby Bohu.“

„Byl to Bůh, kdo jim dal jméno křesťan. To je královské jméno, dané všem, kteří se připojují ke Kristu. O tomto jménu Jakub později napsal: ‚Což vás bohatí neutiskují a nevlácejí vás před soudné stolice? Což se oni nerouhají tomu vznešenému jménu, jímž jste nazváni?‘ Jakub 2,6.7. A Petr prohlásil: ‚Trpí-li kdo jako křesťan, ať se nestydí, ale ať oslavuje Boha v této věci.‘ ‚Jste-li tupeni pro jméno Kristovo, blaze vám; neboť na vás spočívá Duch slávy a Duch Boží.‘ 1 Petr 4,16.14.“ Skutky apoštolů, 157.

Efezské církvi bylo dáno jméno křesťanské, což vedlo k pronásledované církvi ve Smyrně; po ní v dějinách Pergamu následovala církev kompromisu. Když papežství usedlo na trůn, oddělení vymezilo pravou Boží církev jako církev na poušti. Římská církev byla Thyatira. Na konci období dvanácti set šedesáti let na poušti povstala církev protestantismu a od toho bodu dále je

protestantský roh představován božskou řadou zkoušek a očišťování.

Protestantismus započal, když Martin Luther roku 1517 přibil na dveře svých 95 tezí, a o „23“ let později, roku 1540, vznikl jezuitský řád. Roku 2013 bylo na dveře přibito 95. a závěrečné představení Abakukových tabulí a 13. března 2013 byl uveden do úřadu první jezuitský papež. Martin Luther byl v oné historii exkomunikován papežem Lvem. To člověka nutí k zamyšlení...

V roce 1798 si církev v Sardech činila nárok na jméno „protestantská“, avšak svým návratem k Římu již nedokázala své jméno zachovávat. Když milleritský adventismus v roce 1844 převzal pochodeň protestantismu, představoval napomenutí proti Jeroboámovi, prvnímu králi Izraele, národa, jehož příslušníci byli pokrevními příbuznými kmene v Judsku, kde Bůh umístil svůj chrám. Jeroboám zřídil padělek založený na náboženství, které představovalo dřívější otroctví jeho národa. Zopakoval Áronovu základní vzpouru, když vztyčil obraz šelmy se vším prorockým významem spojeným s tímto příběhem. Avšak při své posvěcovací bohoslužbě milleritský adventismus káral jeho neochotu nadále směřovat pravé uctívání ke svatyni, v níž přebývá Bůh. Jeroboám chtěl, aby středisko uctívání bylo v Bét-elu a Danu, což představuje ty ze Sard v roce 1844, kteří odmítli následovat Krista do Nejsvětější svatyně.

Milleritský adventismus se rozhodl vrátit k náboženství Říma a přijal za své právě ty věroučné argumenty těch, kteří byli právě usvědčeni jako falešní proroci svým odmítnutím Millerova poselství, a to jako své teologické mistry, aby ospravedlnil své odmítnutí prorockého poselství o sedmi časech. Milleritský adventismus si, stejně jako neposlušný prorok, zvolil svou vlastní cestu, namísto aby následoval Boží vedení. Cesta, kterou si v prorockých dějinách při všech zkouškách a tříbeních moudrých a pošetilých panen od protestantské reformace dále volí pošetili, je cestou, která se vrací k uctívání země, z níž jste byli vysvobozeni, a jak se říká: „všechny cesty vedou do Říma.“ Všechny cesty kromě Jeremjášových starých stezek.

Protestantská reformace byla předobrazením Mojžíšova návratu do Egypta, aby vyvedl Boží lid do zaslíbené země. Když Bůh vyvedl svůj vyvolený lid ze země zajetí, zamýšlel mu dát svůj zákon. V linii Mojžíše a protestantské reformace se vzpoura projevila bezprostředně po vysvobození. Bůh zkoušel Sardis, lid, který tvrdil, že má živé jméno, avšak v době poselství Williama Millera byl mrtev. Roku 1844 došlo ke dvěma očištěním; prvním bylo očištění církve v Sardis, která tvrdila, že je protestantská, avšak ukázalo se, že je mrtvá; a potom byli v témže roce očištěni millerité, v naplnění podobenství o deseti pannách.

Demokraté a republikáni představují dvě politické třídy, které společně tvoří republikánský roh zemské šelmy ze Zjevení třinácté kapitoly. Moudré a pošetilé panny jsou dvě náboženské třídy, které společně tvoří protestantský roh na zemské šelmě. Moudré panny mají první jméno dané v Antiochii. Moudré panny jsou křesťané, ale jsou také Filadelfští, kteří mají zaslíbení, že obdrží jméno.

Toho, kdo vítězí, učiním sloupem v chrámu svého Boha, a již odtud nikdy nevyjde; a napíše na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha; a napíše na něj své nové jméno. Zjevení 3,12.

Poprvé Bůh nazval svůj lid křesťany v Antiochii, a dějiny, v nichž se laodicejské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc mění ve filadelfské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, jsou také dějinami Antiocha Velikého, po němž je město Antiochie pojmenováno a který je představen na konci dvoustupadesátiletého období mezi bitvami u Ráfie a Pania.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.